

ТИЖАН

Бенет
МАФИЯ

Превод от английски език
Десислава Недялкова

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Bennett Mafia*

Copyright © 2019. BENNETT MAFIA by Tijan

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Десислава Недялкова

© Егмонт България, 2021

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Ваня Димитровска

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2591-6

На моите читатели!

.....
ПРОЛОГ
.....

Четиринайсет години по-рано

Съквартирантката ми от интерната беше мафиотска принцеса. Макар че не го научих в самото начало. Първите шест месеца от нашето съвместно съжителство минаха без сътресение.

Когато влязох за първи път в стаята ни, ме посрещнаха чаршафите и завивката ѝ – приличащи на облак с кристални светлинки около него, – огромното количество снимки, които беше залепила във формата на сърце на стената си, и парче канава в рамка с цитат с блестящи букви, гласящ *Приказките съществуват*.

Това силно ме озадачи, защото не бях от този тип момичета.

Бях изпратена в училището „Хилквест“ малко против волята ми. Битката между родителите ми беше достигнала най-високата си фаза и въпреки че живеехме в имение и те бяха в тяхното крило, продължавах да ги чувам, като се карат. А и нямаше как да е иначе, след като се промъквах да спя близо до тях. Бях единствено дете и бях самотна. Може би не всички дванайсетгодишни изпитват подобно усещане, но аз – да.

И, макар да обичах майка си, мразех бойното поле, в което се беше превърнал нашият дом, и се отпуснах с облекчение сред тишината на „Хилквест“.

В деня, в който се преместих, имаше малко писъци, малко кикотене, чуваше се музика и една майка, която викаше по малко момче, което се стрелна покрай краката ми и излетя през коридора, но всъщност нищо от това не беше истински шум. Никога нямаше да се доближи дори до виковете, крясъците, звука от удари в стените и особено до последното нещо, което чух преди две вечери: смразяващ кръвта писък.

Дори не бях в коридора на родителите ми, когато го чух. Намирах се в моето крило, след като се отказах от опитите да бъда близо до тях, но при звука му се изправих в леглото като ужилена.

След като не чух никакъв друг звук в продължение на няколко секунди, си легнах отново, усещах и чувах всеки удар на сърцето в гърдите си. Изобщо не се изненадах, когато на следващия ден секретарката на баща ми ми каза да си приготвя багажа. Отивах в интернат.

Баща ми вече беше излязъл.

Майка ми плака в стаята си. През целия ден.

Клод, нашият иконом, ми каза кога да се приготвя за тръгване. И едва когато заставах на прага и видях майка ми в коридора, усетих всякакви странни и нещастни пеперуди в стомаха си. Тя изглеждаше толкова крехка.

Знаех, че е слаба, но образът ѝ от този ден щеше да се запечата в съзнанието ми завинаги.

Тя се приближи бавно, сякаш ходенето ѝ причиняваше болка, беше облечена в прозрачен халат с бяла нощница отдолу. Краката ѝ едва се подаваха под халата, но все пак успях да забележа, че беше обула обичайните си пухкави пантофи с каишка между пръстите. Бяха ѝ любимите. Носеше ги, когато ѝ правеха педикюр, но днес беше увила с кърпа и косата си, като закриваше наполовина лицето си. Частта, която виждах,

беше перфектно гримирана, с перленорозово червило върху устните, а кожата ѝ беше покрита с гладък фон дьо тен. Слънчеви очила скриваха очите ѝ.

Пристъпих към Клод, когато я видях. Не това беше намерението ми. Гледката на майка ми със слънчеви очила не беше необичайна и дори не беше необичайно да ги носи в затворени помещения, но това беше денят, в който тръгнах за интерната.

Исках да видя очите на майка си, преди да замина.

Така и не ги свали.

Тя коленичи пред мен, наполовина скрита зад Клод, и разтвори ръце.

Изтичах при нея и обгърнах с ръце врата ѝ. Не ме интересуваше колко беше кльощава. Увих крака около талията ѝ и докато все още беше коленичила, тя ме хвана и задържа. Прокара успокояващо ръка по гърба ми, навеждайки се да целуне рамото ми.

– Обичам те, мой малък слънчев лъч – прошепна тя. – Забавлявай се в новото училище. Намери си нови приятели – и ме притисна силно.

Клод се изкашля и отвори вратата зад нас.

Отдръпнах се с нежелание, когато тя ме пусна.

Клод вече беше качил багажа ми в колата. Той нямаше да дойде с мен до новото училище. За мой придружител в колата беше определена Джанин, секретарката, която ме бе уведомила предишния ден, че заминавам. Не се и съмнявах, че е направила всички приготовления вместо мен.

Докато прекрочвах прага на вратата, погледнах през рамо.

Една-единствена сълза се стичаше по бузата на майка ми.

Това беше почти последният път, в който я видях.

ПЪРВА ГЛАВА

Ваши дни

– Умирай, муха проклета!

Срещнах погледа на черната муха, а може би очите ни изобщо не се бяха кръстосали, но беше кацнала на камъка до мен. Присъдата ѝ беше ясна – щеше да умре. През последния час не спираше да ме тормози. Бях навън и се опитвах да почистя двора, но това проклето жужащо нещо около мен на право ме побъркваше.

Дразнеше ме. Подиграваше ми се. Отлиташе всеки път, когато замахвах към нея. Беше прекалено бърза и тъкмо беше кацнала върху рамото ми, замахнах, но в същото време остъклената врата се отвори. Чух скърцането ѝ в двора точно преди в рамото ми да избухне вцепеняваща болка.

– Рай, да не би току-що да се удари?

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Изстенах, коленете ми се свиха.

Точно това бях направила.

Бях замахнала с камъка в ръце и сега усетих как по рамото и ръката ми се стича кръв. Ръкавът на ризата ми бързо се обагри в червено.

Проклетата муха се бе опитала да ме убие.

– Мамка му.

Вратата се затръшна и чух стъпките на Блейд надолу по стълбите, когато се затича към мен. Чакълът хрущеше под тежестта му, а панталоните му щяха да се скъсат, но доколко то познавах Блейд, изобщо не обръщаше внимание на това.

Рядко се интересувахте от дрехи. През повечето време просто имахме късмет, че въобще беше облякъл нещо.

– По дяволите – изруга той под нос и нежно ме докосна със силно загорелите си и леко мазни пръсти, докато разглеждаше раната ми. Тъмните му очи сякаш проникнаха в рамото ми, преди да седне на пети, прокарайки ръка през растите си. – Какво правиш?

Нямаше да призная, че една муха ме е надхитрила.

Докато работех на двора, Блейд се беше изпарил. За всички години, които живееше с нас, се задоволяваше единствено да почисти вътре. Негова отговорност бяха готвенето, чистенето и миенето на посудата и беше съвсем нормално, когато се прибирахме от пазар, да го заварим само по престилка и парцал за прах и нищо друго.

Така че беше доста необичайно, че дойде навън да ме търси.

– Какво е това? – рязко кимнах с глава към къщата, когато чух шумотевицата по телевизията.

Погледна ме загрижено и ми се стори, че ме изгледа по съвсем различен начин.

Нивото ми на безпокойство се повиши с три степени.

От тримата, които живеехме в тази малка хижа извън Калгари, или кравешкия град*, както го наричахме понякога, не Блейд беше този, който се притесняваше за нещата. Той с удоволствие се отдаваше на марихуаната, оформяше косата си в стегнати расти и се носеше като дете от шейсетте с ка-

* Cowntown, или кравешкият град, е прозвище на Калгари заради разположението му в центъра на Албърта, областта с най-развито говедовъдство в Канада. – Б.п.

фява жилетка без риза и шарена кърпа на главата. Само дето вместо клоширани панталони носеше тесни изтъркани дънки и обикновени маратонки. Справяше се с всичките ни компютърни неща и когато влязохме вътре, не бях изненадана да открия, че беше включил компютъра си и гледаше новините.

Освен това не се изненадах да видя репортаж от Ню Йорк.

– ... енет, мафиотската принцеса, е в неизвестност вече от четиресет и девет часа.

Студ скова тялото ми.

Снимка на бившата ми съквартирантка от интерната, Брук Бенет, се появи на екрана заедно с телефонни номера, на които зрителите да се обадят, ако я открият.

Открият...

Сякаш... се беше изгубила?

Бях вцепенена.

Брук беше изчезнала.

Замаяна, посегнах към един стол, на който да седна. Блейд се приближи до мен.

– Това е съквартирантката ти, нали? – Столът едва не падна. Блейд го хвана, а гласът му стигна до мен някак си далечен. – Тази, с която си живяла в онова богато училище.

Почти изсумтях на формулировката му, но още бях зашеметена от новината. Вместо това просто кимнах.

Брук. *Божичко.*

По новините показваха нейни снимки от профилите ѝ в социалните мрежи, тя беше великолепна. Четиринайсет години. Не знам защо тази цифра се появи в главата ми, но беше вярна. Мина толкова много време, откакто я видях за последно, или пък бяха минали четиринайсет години, откакто се срещнахме за първи път? Едно от двете.

– Винаги е била толкова женствена – промърморих почти на себе си. Беше така изпълнена с живот.

За разлика от мен. Аз бях като зомби – скована от постравматичен стрес, уплашена – когато влязох в онази стая.

– Мили боже! Ти трябва да си моята съквартирантка! – беше се хвърлила към мен откъм гърба в момента, в който влязох в стаята, обгръщайки ме с ръце. Лицето ѝ се притисна към рамото ми.

– Божичко – почти изкряка Джанин.

Изобщо не обърнах внимание на секретарката на баща ми, мина секунда, преди момичето да ме пусне и да се озове пред мен. Постави длани върху ръцете ми точно под раменете и ме огледа внимателно от горе до долу.

Аз направих същото: черни големи очи, зашеметяваща черна коса, деликатен нос, малка уста – но устните бяха оформени точно като тези, поставени като печат на покана за парти за Свети Валентин – плътни и чувствени.

Леко завиждах, въпреки че обикновено не бях завистлива по характер. Тя имаше малка брадичка, която завършваше перфектното ѝ сърцевидно лице, а очите ѝ бяха блестящи и живи.

И това бе единственото, за което наистина ѝ завиждах. Животът. Тя притежаваше това, което аз няхах. Не завиждах за външния ѝ вид, макар че при други обстоятелства със сигурност бих. В известен смисъл това беше нещо, за което бях благодарна. За мен животът означаваше повече от външния вид или други неща. Означаваше копнеж за сигурност, усмивки, усещането, че съм обичана.

Останалите момичета завиждаха заради парите ѝ. В училище за „богати деца“ всички изглежда пресмятаха кой колко пари има. Винаги искаха повече и явно знаеха кой има най-много. Аз бях по-скоро в долния край на богаташката тълпа, а Брук, както се шушукаше в училище, беше на върха.

Носеха се и други слухове, хвърляха се други погледи, но бяхме на дванайсет, а това ни беше първата година там. Не

разбирах какво всъщност означава думата *мафия*. Но през втория ни семестър в „Хилквест“ често се използваше като подигравка. През първия семестър подобен вид тормоз нямаше. Някои момичета ни харесваха. Други момичета – не. Някои се въртяха около нас и стаята ни стана известна като стаята на „секси пичовете“. Не защото там идваха момчета. Нищо подобно. Щях да умра от срам, ако някое готино момче дори погледнеше към мен. Не, не. Стаята ни получи това име заради всички плакати и снимки, които Брук беше залепила навсякъде по стените. И всички бяха на страхотни мъже.

Никой не обръщаше внимание, че някои от снимките ѝ не изглеждаха като дело на професионални фотографи, но плакатите бяха истински и нямаше момиче, на което да не му потичаха лигите от снимката в цял ръст на Аарон Джонасон, най-добрия футболист в Съединените щати, или на известния актьор от любимото на всички телевизионно шоу, или на адски секси модела, който беше признат за най-готин. Брук изглежда разполагаше със снимки на всякакъв тип момчета, но някои от снимките изглеждаха по-скоро като направени на момента. Което си беше истина.

Около празниците ми стана ясно: те бяха нейното семейство.

Не бяха известни личности – не в смисъла, който влагах тогава – те бяха нейните братя. И четиримата.

Корд беше най-големият, на осемнайсет.

Кай беше на петнайсет.

Танер беше на четиринайсет.

Брук беше на дванайсет.

И най-накрая идваше Джона, на девет години.

Брук не говореше за семейството си, ама *наистина* не говореше. Но когато разбрах, че тези момчета са нейни братя, и узнах как се казват, бях възхитена. Не можех да си кривя душата. Просто не знаех по кого най-много си падах.

Корд имаше къса коса, почти обръсната отстрани и мал-

ко по-дълга отгоре над по-ъгловатото му лице. Брук ми каза, че обикновено е най-сдържан от всичките и арт. Тя почти изска думата, сякаш беше ругатня, но после сви рамене.

– Това е истината. Иска да стане художник един ден.

Следващият по ред в разказа не беше Кай. Тя го прескочи и започна да дъвче устната си, спирайки, преди да заговори за Танер. Когато започна, очите ѝ светнаха и блестяща усмивка озари лицето ѝ.

– Танер е с рошава коса, която изрусява, но понякога е тъмна, когато го видя. Той е забавен, Рай. *Страшно* е забавен, но освен това е и арогантен. Всички момичета тук биха си умрели по него, буквално просто ще умрат.

Все още си спомнях всички имейли, които тя получи от *tannerinyourmata* – почти цялата ѝ пощенска кутия беше пълна с имейли от него.

Когато стигна до снимката на Джона, тя се умълча, но привързаността ѝ си личеше и тя направо сияеше. Заговори така, сякаш той беше в стаята и думите можеха да го наранят.

– Джона е бебето – каза тя нежно. – Обожава Кай... – Брук спря и потърка челото си, преди да продължи. – Но той не прилича на нас – това беше всичко, което каза за него.

Вгледах се в снимката, на която бяха тя и той заедно. Беше придърпала Джона в скута си, ръцете ѝ го обгръщаха, а все още бебешката му буза се притискаше към нейната, докато той се усмихваше. Кожата му не беше толкова светла като на останалите, но всички те имаха изключително красиви черти на лицата. И всички бяха с тъмни очи.

На снимките си Корд и Кай бяха с черна коса. Косата на Танер беше по-светла, а на Брук беше прекрасен нюанс на тъмна мед. Косата на Джона беше с нейния цвят и леко къдрава. На Танер беше дълга и рошава и стърчеше на всички страни. На Кай беше къса, можеше лесно да прокара ръка през нея и тя отново да се върне на мястото си – една идея по-дълга от едва наличната коса на Корд.

Отново насочих вниманието си към телевизора, връщайки се към настоящето.

На снимките на екрана косата на Брук все още беше с дължината като в училище. Подстригваше я точно над талията и беше категорична, че на никого няма да позволи да я скъси. Една вечер прошепна за някакво скарване с баща ѝ и че той тръгнал след нея с ножици в ръка. Но косата ѝ беше все така дълга, когато тя ми го сподели, така че, каквото и да е било спречкването, не беше завършило успешно. И като всеки друг път, когато говореше за семейството си, не навлизаше в подробности. Винаги казваше достатъчно, за да знам за какво говори, и след това спираше. Раменете ѝ потръпваха, преди да изругае, и тази нощ беше същата.

Тиха въздишка се отрони от устата ми, докато продължавах да гледам снимките по новините.

Брук беше с вирната брадичка, горда, а сплетената ѝ коса се виеше около шията ѝ. На друга беше заела доста секси поза в бикини. Можеше да стане модел, освен че вероятно не покриваше изискванията за височина – не като мен. Беше с три сантиметра по-ниска от мен в училище, макар че сега се бях издължила още повече.

В училище ни подкачаха, че сме сестри.

На мен ми харесваше, макар че никога не казах и дума. Не знаех как Брук приемаше шегата. Тя така и не реагира нито за, нито против, но сега вече разбирах защо хората си мислеха така. И двете имахме тъмни коси. Добре де. Може би не разбирах защо. С това приликите помежду ни се изчерпваха. Брук имаше обло лице. Моят кожа беше по-светла, очите ми – по-тесни. Лицето ми беше малко по-издължено. И бях по-висока. Винаги бях по-висока.

Брук често въздишаше, че бих могла да бъда модел, но

грешеше. Тя беше бъдещият модел. И сега виждах доказателството.

Изглеждаше, сякаш и тя е станала съвсем малко по-висока, може би още три сантиметра, но това беше всичко. Нямаше значение. Брук можеше да е модел дори само защото се бе превърнала в знаменитост – и това беше и причината историята за изчезването ѝ да се появи в новинарския канал от Ню Йорк, където изобщо не предполагах, че живее.

– Тя е, нали? – подкани ме отново Блейд. Той се отблъсна назад със стола си, за да се изправи, когато чух звуците на приближаваща се кола отвън.

Живеехме близо до кравешкия град, но умишлено предпочитахме живота в гората. Хижата, в която пребивавахме под наем, принадлежеше на приятел на приятел на приятел на друг приятел и вероятно имаше още по-дълга поредица от приятели, преди всъщност да стигнем до собственика. Имаше си причина за това точно както имаше причина Блейд да се забърза към компютъра си, изключвайки новините, докато спираше захранването на електронните сензори отвън.

Секунда по-късно той се отпусна и отново включи екрана.

Всичко беше ясно. Беше съквартирантката ни Карол, тримата си дяляхме наема. Но не обръщах внимание на нея или на звука, който чух, когато мрежестата врата се отвори и нещо падна с трясък на пода. Карол изруга.

Очите ми отново се насочиха към екрана, залепени, защото точно в този момент се появи снимка на Кай Бенет.

Точно като последния път, когато видях приятелката си, жлъч на омраза изпълни устата ми. Кай гледаше втренчено право във фотоапарата, предлагайки на снимащия го същия поглед, който ми отправи, отвеждайки съквартирантката ми преди толкова много години.

Макар че няхах никакъв спомен какъв беше последният поглед на Брук, не можех да изтръгна от съзнанието си *неговия*.

ТИЖАН

Смърт.

Очите му бяха точно толкова мъртви, колкото бяха и тогава.

Тръпка пропълзя по гръбнака ми. Бях виждала на живо Кай Бенет само веднъж, но ми беше достатъчно.

Мразех го.

ВТОРА ГЛАВА

Тринайсет години по-рано

– Райли, скъпа?

Харесвах госпожа Патриша. Повечето от другите ни преподаватели бяха зли, винаги говореха рязко, когато се обръщаха към нас. Но не и госпожа Патриша. Беше мила, добра. Говореше с мек глас и може би затова минаха няколко минути, преди да разбере, че вика моето име.

Правехме тест и се бях съсредоточила. Въпрос шестнайсети щеше да ме провали. Знаех отговора, но вдигнах глава, когато усетих потупване по рамото си от ученика зад мен.

Госпожа Патриша стоеше на вратата. Директорката беше до нея и усмивката ѝ съвсем не беше като на моята учителка. Момент. Както си седях на мястото, тръпки полазиха тялото ми. Директорката никога не идваше за мен... веждите ѝ изглеждаха склучени, а вечно неодобрителните ѝ устни бяха извити още по-надолу.

Тогава се вгледах в госпожа Патриша, наистина се вгледах внимателно. Тя не ми се усмихваше. Е, усмихваше се, но усмивката ѝ беше белязана от тъга и още нещо.

Направи ми знак.

– Би ли дошла тук, Райли?

Докато се изправях от чина, започнах да усещам онова изтръпване, което ми отне почти година да превъзмогна.

Съчувствие. Така определих отсъствието на емоция върху лицето ѝ. Тя ме съжаляваше.

Майка ми...

Усетих някаква буца в гърлото си и тя ставаше все по-голяма, докато вървах към нея.

– Донеси си теста, Райли.

Директорката излая:

– Донеси си всичко! Няма да се връщаш.

Това привлече вниманието на всички. Тези, които все още не гледаха, изправиха глави.

Госпожа Патриша се отдръпна, стиснала устни, отправи поглед към директорката, преди да се приближи до чина ми. Наведе се да вземе учебниците ми.

Събра всичко вместо мен и кимна.

– Ще взема нещата ти вместо теб, Райли.

Аз ли имах някакъв проблем? Или беше майка ми?

Опитах се да я попитам с очи, но тя не гледаше към мен. Всъщност, докато вървах до нея по пътеката към вратата, тя преглътна и извърна поглед встрани. Сега упорито избягваше да срещне погледа ми.

Това не беше добре. Изобщо не беше добре.

– Ела, Райли – същият отсечен тон като на директорката. Тя направи знак с ръка, посочвайки към коридора. – Имат нужда от теб.

Нужда? Никой не се нуждаеше от мен.

Но директорката вече се отдалечаваше с бързи крачки и аз побързах да я настигна. Наведох глава, въпреки че коридорите бяха празни. Така ходех в „Хилквест“. Брук беше пълната ми противоположност. Тя държеше главата си високо изправена, размахвайки ръце във въздуха. Когато говореше, всички я слушаха, дори и да не искаха.

Това започваше силно да дразни някои от момичета от

горния клас. Забелязах завистта и озлоблението им, но когато го споменах на Брук, тя се засмя и отвърна:

– И какво ще направят? Ще ме очистят?

Звучеше подигравателно, когато добави последната дума, но в гласа ѝ се долавяше грубост.

Никога повече не повдигнах темата. Това не беше нормалната Брук, която познавах, но имаше моменти, когато тази нейна страна се проявяваше. Обикновено тогава говореше със семейството си по телефона. Винаги семейството ѝ.

Беше толкова потайна, станеше ли въпрос за тях.

Докато следвах директорката по коридора, предположих, че отивахме към нейния кабинет или дори моята стая, но когато се насочи към входната врата на училището, забавих крачка.

Докато вървеше към вратата, тя се обърна и замахна с ръка към нея, същото бързо и рязко движение както преди.

– Присъствието ти е необходимо навън – поглади с ръка правата си пола и изправи якичката си, направи знак с брадичка и понечи да се върне обратно.

– О!

Погледнах назад към нея.

Ожесточена гримаса помрачи лицето ѝ. В очите ѝ проблесна отвращение.

– Не бива да говориш с никого за това. Разбираш ли?

Кимнах бавно.

Тя изсумтя, врътна се обратно, сякаш беше войник.

– Освободена си от всички часове, докато госпожица Бенет се нуждае от присъствието ти.

С това се отдалечи, а токчетата ѝ отекнаха с рязко стакато по пода.

ТРЕТА ГЛАВА

Ваши дни

Кай Бенет продължаваше да изглежда така, както в онзи ден: пламтящи черни очи, изпъкнали скули, същите красиви черти като на останалите му братя и сестра му.

Спомних си онзи ден и ме обзе омраза, но по гърба ми отново пробяга същата тръпка. Виеше се около мен, а това беше лош знак. Много лош знак.

– Някой иска ли нискокалоричен чипс от белтъци и да повърне с мен? – Карол тресна торбите с храна на плота. – Някой ли? Някой? – гласът ѝ се сниши, за да имитира репликата „Бюлър? Бюлър?“ от филма „Почивният ден на Ферис Бюлър“. Тя зашумоля из торбите и продължи: – Между другото, получих онази нова работа, така че след като ме удостоите с бурни аплодисменти, си мислех, че всички можем да се натряскаме тази вечер. Работата е по-добре платена. Повече пари за сметките, нали?

Шумоленето спря.

Гласът ѝ стана по-ясен.

– Е, някой? Да се натряскаме? Бюлър?

Мълчание.

Абсолютно мълчание.

Трябваше да извърна поглед, но не можах.

Блейд беше натиснал бутона за пауза, когато Карол влезе, така че продължавах да се вирам в тези тъмни очи и усещам как вътрешностите ми се свиват на топка.

Отново се изгубих в спомените си. Върнах се към онзи ден.

Не бях подготвена за *онзи* ден. Мислех, че съм, предвид положението на Кай и семейството му. Но въпросният ден беше първото истинско откровение, което отвори очите ми за това колко могъщо е семейство Бенет – и под семейство Бенет наистина имам предвид Семейство Бенет.

Те действително бяха мафия и бяха безмилостни.

Брук беше разбрала, че баща ѝ и брат ѝ ще дойдат да я посетят.

Имахме дни за посетители в „Хилкrest“, но за Брук това да я измъкнат от час и да чака на предните стъпала на училището, не беше нормално. Ако някой родител се обадеше предварително, щяха да накарат ученичката да го чака, но обикновено в нейната стая, а не на стълбището пред входа. И не заедно с нейната съквартирантка и най-добра приятелка в ролята на източник на подкрепа.

Брук беше пребледняла, когато отворих вратата, свита, с обвити около коленете ѝ ръце. Тя вдигна глава, за да ме погледне, и видях, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

Не спря да плаче дори когато седнах до нея. Когато се опитваше да каже нещо, от гърлото ѝ излизаше бълбукащ звук, затова само ѝ казах, че всичко ще е наред.

Нямах представа *какво* ще е наред, но не знаех какво друго да кажа.

Придърпах я към себе си и я прегърнах, избърсах разтеклата се спирала и сълзите и я погалих по косата и гърба. Седяхме там четиресет и пет минути. Звънецът би и аз се напегнах, защото знаех, че някои от момичетата ще излязат да видят какво става. Прозорците на част от класните стаи гле-

даха към мястото, където седяхме, и изобщо не се съмнявах, че са ни видели.

Когато никой не излезе, се обърнах да погледна назад.

Директорката и трима от учителите стояха там с разперени настрани ръце и препречваха пътя на останалите ученици да дойдат при нас. Видях как ги разгонват, докато следващият час не започна, но дори и тогава директорката остана.

Тя ме погледна и видях страха в очите ѝ.

Беше само за миг и изчезна много бързо, но остана дълбоко в мен.

Сега, като се замисля, си давам сметка, че това беше първият път, когато изпитах страх от Кай Бенет. Имаше някаква тревога и безпокойство, когато Брук говореше за него, или по-скоро защото *не говореше* за него. Говореше за Корд. Гордеше се с него. За Танер думите просто се изливаха от нея, а Джона направо обожаваше. Но Кай? Усещаше се напрежение. Страхуваше се от него.

Преди си мислех само, че тя... няхах идея какво съм си мислела. Предполагам, че изобщо не съм мислела. Знаех само, че около него витае някакво усещане за мистерия, и въпреки че се опитвах да не бъда, всъщност стана точно обратно – бях най-запленена от него.

От цялото им семейство Кай Бенет беше най-най.

Беше най-красивият.

Също като останалите имаше тъмни и хипнотични очи, но при него те бяха нещо повече. По-пламенни. По-хипнотични. По-силни.

По-съблазнителни.

Имаше същите характерни черти на лицето като останалите – идеални плътни устни, сякаш създадени само за целувка. И тялото на професионален футболист или сърфист. В снимките му нямаше и грам мекота и усещах как лицето ми се изчервява дори и сега при спомена колко често неговата снимка ме пленяваше. Неговото лице изучавах най-много, за

него най-много мечтаех, най-много фантазирах.

Но онзи ден той уби всичко това.

Когато колите им се появиха по двукилометровата алея към училището, Брук вече се бе изправила. Миг по-късно тя се преви на две.

Хванах я, прегърнах я с една ръка, за да я придържам изправена, а тя започна да се тресе.

Продължаваше да хълца и да ридае, но гледаше напред през цялото време. Изобщо не се обърна назад. Ръката ѝ стискаше моята, докато изтръпна.

Черен джип спря до училището и се извъртя напред.

Втори джип спря точно пред нас.

Трети паркира зад него.

Четвърти остана на алеята, частично блокирайки пътя, така че никой да не може да се измъкне, ако опита.

Не бях подготвена за спектакъла, който настъпи след това.

Изведнъж всички врати се отвориха.

Шофьорите и на четирите коли излязоха и застанаха на пост.

След това вратите откъм мястото до шофьора се отвориха и се появиха още охранители, заемайки позициите си.

Единствените две врати, които останаха затворени, бяха двете задни на джипа точно пред нас. Вторият от групата.

Двама охранители пристъпиха напред. Застанаха отстранени на задните врати на втория автомобил и в абсолютен синхрон, сякаш бяха репетирали (а всъщност може и да бяха), отвориха вратите.

Възрастен мъж в костюм слезе от по-близката до нас врата. Не беше висок, по-скоро среден на ръст – може би около метър и седемдесет и пет, – цялата му някога тъмна коса беше побеляла. Видях същите очи, същата брадичка като на Брук, същото лице като нейното и на братята ѝ.

Това беше баща ѝ.

Тя почти не говореше за него.

Никога не беше споменавала за майка си.

Сякаш съществуваха само Корд, Танер и Джона.

Никакъв баща, никаква майка и почти никакъв Кай.

Погледнах към другата страна на джипа и *той* стоеше там.

Дъхът ми спря.

За секунда всичко наоколо замря – сякаш светът тотално се бе бъгнал.

Не бях подготвена за Кай Бенет.

Но и как бих могла да съм? Не е нормално. *Той* не беше нормален.

На снимките притегателната му сила беше изключителна, но на живо? На живо бе направо колосална.

Той вдигна поглед нагоре и най-напред потърси сестра си. Брук стоеше неподвижно, сякаш усещаше, че той я гледа, и тогава погледна към мен.

Сякаш гигантска сила ме блъсна в гърдите и лед ме обля цялата.

Беше студен. И пресметлив. И безпощаден. Почувствах всичко това наведнъж.

Въздухът около него кипеше, силата се изливаше от него на вълни, докато заобикаляше колата, за да застане до баща си.

Бях абсолютно и тотално привлечена от по-големия Бенет. А беше и опасен. Не можех да обясня откъде съм толкова сигурна, просто го усещах в излъчването му. Можех дори да го вкуса. Не бащата на Брук беше по-опасният от двамата. А Кай. Не можех да откъсна поглед от лицето му. И той го знаеше. Знаеше и как се чувствам, а аз няхах никаква представа как го прави.

Той съзнаваше ефекта, който имаше върху мен, и не беше нормално, но на него изобщо не му пукаше Вълна от смущение ме обля, карайки шията и бузите ми да почервеняят, и едва тогава откъснах поглед от него, за да прегърна Брук още по-силно. Не бях сигурна нея или себе си успокоявам повече.

– Татко – каза тя с дрезгав глас, тялото ѝ се скова в ръцете ми.

– Моята дъщеря.

Кожата ми настръхна, когато чух гласа му.

Опитах се да овладея реакцията си, но когато погледнах встрани, очите ми се плъзнаха към Кай и ноздрите му се разшириха. Той знаеше много добре как баща им ме е накарал да се почувствам, не можех да го скрия. Вместо това сведох глава и застинах неподвижно. Стоях като статуя, както ставаше всеки път, когато баща ми крачеше из къщата, след като гневът му напускате спалнята им.

– Пич! – една ръка се размаха пред лицето ми.

Това рязко ме върна обратно към реалността и остави кисел вкус в устата ми.

Бях тук, в хижата, а не в училището. Не на онези стъпала пред входа. Тук, в кравешкия град, в Калгари. Вече не бях там, но божичко, почувствах се в капана на миналото.

– Райли – главата на Карол се обърна, сякаш говореше с някого. – Тя е аут, ама наистина *аут*. Странно.

Карол отстъпи назад, а Блейд пристъпи напред.

Насилих се да се изтръгна от спомените си и ги погледнах, стояха заедно и ме наблюдаваха, скръстили ръце пред гърдите си.

– Добре съм, извинявайте! – Цялата треперех. Закашлях се и направих опит да успокоя гласа си. – Наистина съм добре. Просто преди малко нещо... леко ме разтърси.

Блейд изсумтя.

– Меко казано – върна се при компютъра си и секунда по-късно изключи новините.

И двамата впериха погледи в мен.

– Познаваш ли семейство Бенет, мафиотите? – попита Карол, говорейки почти толкова нежно, колкото госпожа Патриша в училище.

Това всъщност беше проблемът. Дори и тогава, преди толкова много години, аз знаех кои са те.

Защото се бе случвало и преди. Блед спомен, който така и не успях да уловя – не и много по-късно, – миг, в който бях чула баща ми да говори за тях и беше уплашен. Разговаряше по телефона в кабинета си, а аз точно минавах край вратата. Чух го и спрях.

Никога не бях долавяла страх в гласа на баща ми, а в онзи ден той беше направо ужасен.

Притиснах ухо към вратата и не помръднах, докато не приключи телефонния си разговор. Тогава няхах никаква представа кои са мафията Бенет. Знаех само, че името *Бенет* караше баща ми да се чувства нервен и неспокоен, и реших, че е хубаво да узная повече. Определено щеше да ми е от полза.

Може би трябваше да събера две и две още в първия ден, когато се запознах с Брук, но не се получи така.

Брук беше толкова жива и енергична. От онези момичета, които можеха да имат всичко и всеки дори на тази крехка възраст, но тя продължаваше да е все така мила. Такава огромна власт лесно би развалила човек, но не и нея.

Въпреки че беше екстровеерт, изпълнена с живот, самоуверена и шумна, тя излъчваше сърдечност и беше толкова земна. Добре, може би не чак земна, но беше мила. Това надделяваше над всичко останало.

Беше скромна. Тя превъзхождаше всички, но беше скромна.

Това значеше толкова много за мен дори тогава, че докато се взирах в черния екран, от където допреди малко ме гледаше снимката на брат й, се чудех дали е останала вярна на себе си, допреди да изчезне.

Усетих как Карол и Блейд ме чакаха да отговоря. Сведох глава, както бях правила през всички тези години, и започнах да обяснявам:

– В продължение на година и половина от живота ми, преди всичко да се прецака, Брук беше най-добрата ми приятелка...

Беше два и петнайсет сутринта и аз се взирах втрещено в съквартирантите си.

Бяха се свили, омотани в одеяла, и спяха във всекидневната. Блейд се бе разположил на стола, дългите му крака кротко си почиваха върху масичката за кафе. Карол беше усукала одеялото около себе си на дивана срещу мен. Капчица слюнка блестеше върху брадичката ѝ, а косата закриваше лицето ѝ.

Седяха и ме слушаха, докато им разказвах всичко.

Това, което казах, не беше цялата истина. Блейд знаеше, че познавам Брук Бенет. Те просто нямаха никаква представа колко привързана бях към нея, нито пък колко мразех брат ѝ. Разказах им за деня, когато брат ѝ и баща ѝ дойдоха да я видят.

Разказах им как бащата на Брук я заведе в парка, как тя не искаше да отиде с него.

За какво са си говорили.

Как Кай Бенет се беше втрещил в мен с безжизнени и студени очи, докато и двамата ги чакахме да се върнат.

Разказах им как ме беше страх да помръдна, да погледна към него, да не издам и звук. Усещах как от него се излъчват същата ярост и насилие, които бях виждала и при баща ми, и това почти ме накара да се напишкам.

След това им разказах, че докато стоях там, чух Брук да вика.

Беше се свила на земята и плачеше, а баща ѝ стоеше до нея.

Той просто гледаше – *гледаше* как малкото му момиченце, единственото му момиченце, рухва пред него и той не прави нищо, абсолютно нищо, за да я утеши.

Размърдах се в опит да отида при нея, но Кай препречи пътя ми.

– Тя ще се оправи – каза той, сякаш се опитвах да убия комар.

В този момент мразех и него, и баща му еднакво силно. Неспособна да сдържа гнева си, се бях вторачила яростно в Кай.

На него изобщо не му пукаше. Дори окото му не трепна. Просто ме гледаше втренчено, без да мига, без каквато и да е реакция.

Когато баща му се върна, Кай се обърна да го последва.

И двамата мълчаха, докато се връщаха към колата, и почти без да се спрат, двамата се качиха в нея.

И все пак единият от тях *се спря*, макар и за съвсем кратко, защото това беше единственият момент, когато видях брат ѝ да се колебае.

Един от охраната отвори вратата на бащата и Бенет старши влезе вътре. Вратата веднага се затвори и охранителят се отправи към третия джип. Но Кай се задържа за секунда, даже само за частица от секундата.

Насочи поглед към сестра си, която все още седеше напълно рухнала на земята.

Тя се олюля, риданията ѝ ме разтърсиха. Това беше звукът на истинската агония, сякаш някой е отделил душата от сърцето ѝ, а той се беше втренчил в нея. Едно примигване. Лицето му потръпна. След това баща му го извика от колата и емоцията изчезна. Всичко, което беше почувствал, просто изчезна. Лицето му беше лишено от каквато и да е емоция, когато седна вътре.

Вратата се затвори.

Неговият охранител се върна на мястото си в третия джип

и в същия момент всички останали от охраната се качиха в отредените им автомобили.

Настъпи втора пауза, преди керванът от джипове да потегли.

Един по един четирите джипа тръгнаха и веднага щом се скриха от поглед, изтичах бързо при Брук. Сърцето ми се качи в гърлото, когато се отпуснах на колене до нея и я прегърнах.

Ръката ѝ стискаше ризата ми, когато думите се отрониха от устата ѝ.

– Той каза, той каза. Ка... той е убил брат ми.

Кай го беше убил.